

доступу : https://unba.org.ua/assets/uploads/legislation/pravila/2019-03-15-pravila-2019_5cb72d3191e0e.pdf.

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент кафедри організації судових, правоохоронних органів та адвокатури Національного університету «Одеська юридична академія» **Ковальчук Інна Сергіївна**

Баклан З.Г.

студентка 1-го курсу магістратури факультету цивільної та господарської юстиції Національного університету «Одеська юридична академія»

ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДИСЦИПЛІНАРНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ АДВОКАТА

Наявність інституту адвокатури є безумовно необхідною гарантією захисту прав людини. В контексті того, що наразі наша держава обрала європейський вектор розвитку, адвокатська діяльність має бути чітко окреслена та врегульована законом. Окрім визначення прав, обов'язків, правових підстав діяльності, основних засад має бути визначена відповідальність (в тому числі й дисциплінарна) для адвоката за порушення певних норм. Дисциплінарна відповідальність адвоката передбачена Законом України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність». Проте, існують деякі проблеми щодо її реалізації. Наприклад, наявність такого дисциплінарного стягнення, як зупинення права на заняття адвокатською діяльністю на строк від одного місяця до одного року (п. 2 ч. 1 ст. 35 Закону) негативно впливає на справи в яких він вже бере участь як захисник або фігурує іншим чином. Більше того, таке стягнення в принципі порушує права клієнтів.

Отже, відповідно до ст. 35 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність», за вчинення дисциплінарного проступку до адвоката може бути застосовано одне з таких дисциплінарних стягнень:

- 1) попередження;
- 2) зупинення права на заняття адвокатською діяльністю на строк від одного місяця до одного року;
- 3) для адвокатів України – позбавлення права на заняття адвокатською діяльністю з наступним виключенням з Єдиного реєстру адвокатів України, а для адвокатів іноземних держав – виключення з Єдиного реєстру адвокатів України [1].

Відповідно до статті 34 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність», підставою для притягнення адвоката до дисциплінарної відповідальності є вчинення ним дисциплінарного проступку, а саме:

- 1) порушення вимог несумісності;
- 2) порушення присяги адвоката України;
- 3) порушення правил адвокатської етики;
- 4) розголошення адвокатської таємниці або вчинення дій, що призвели до її розголошення;

- 5) невиконання або неналежне виконання своїх професійних обов'язків;
- 6) невиконання рішень органів адвокатського самоврядування;
- 7) порушення інших обов'язків адвоката, передбачених законом [1].

Дисциплінарний розгляд має проводитися з дотриманням принципів і правил, передбачених Європейською Конвенцією з прав людини, включаючи право адвоката брати участь у дисциплінарному розгляді і оскаржити до суду прийняті дисциплінарні рішення. Санкції, що застосовуються до адвоката, повинні відповідати тяжкості вчиненого ним проступку.

Проте, дисциплінарне стягнення у вигляді зупинення права на заняття адвокатською діяльністю застосовується Кваліфікаційно-дисциплінарною комісією адвокатури не завжди правильно. Інколи трапляються помилки щодо встановлення конкретних дій адвоката, що свідчать про вчинення ним дисциплінарного проступку або власне у кваліфікації порушення відповідно до статей Закону та Правил адвокатської етики. В деяких випадках Кваліфікаційно-дисциплінарна комісія адвокатури неправильно обґрунтовує застосування конкретного дисциплінарного стягнення та ін. [2].

Відповідно до ч. 2 ст. 31 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» накладання дисциплінарного стягнення у вигляді зупинення права на заняття адвокатською діяльністю допускається у таких випадках:

- 1) повторного протягом року вчинення дисциплінарного проступку;
- 2) порушення адвокатом вимог щодо несумісності;
- 3) систематичного або грубого одноразового порушення правил адвокатської етики [1].

Таке дисциплінарне стягнення як зупинення права на заняття адвокатською діяльністю на строк від одного місяця до одного року здатне значною мірою вплинути на розвиток правовідносин з особами, з якими у адвоката було укладено договори. Якщо адвокат виступає захисником в певному кримінальному провадженні, має відповідні знання та вже спланував лінію захисту, проте до нього застосовано зупинення права на заняття адвокатською діяльністю, то такий адвокат не зможе виконувати свої функції. Було б складно в короткий строк знайти заміну такому адвокату. В даному випадку, було б доречним дозволити адвокату, за згодою особи з якою він уклав відповідний договір, закінчити повною мірою покладені на нього обов'язки.

Список використаної літератури:

1. Про адвокатуру та адвокатську діяльність: Закон України № 5076-VI від 05.07.2012. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5076-17#Text>;

2. Рішення Вищої кваліфікаційно-дисциплінарної комісії адвокатури від 1 березня 2018 р. Київ. URL: https://zib.com.ua/ua/132805-pro_praktiku_zastosuvannya_kdka_disciplinarnogo_styagnennya_.html.

***Науковий керівник:** старший викладач кафедри організації судових, правоохоронних органів та адвокатури Національного університету «Одеська юридична академія» Нестерчук Лілія Петрівна*

Баяш Д.В.

*студентка 2-го курсу факультету цивільної та господарської юстиції
Національного університету «Одеська юридична академія»*

ДЕОНТОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ АДВОКАТІВ В КРАЇНАХ ЄС

Питання деонтології у професійній діяльності адвокатів було і є актуальним завжди, адже воно є основоположним у формуванні і розвитку інституту адвокатури як на національному, так і на міжнародному рівні.

Основними міжнародними документами, які закріпили деонтологічні правила поведінки адвокатів, прийнятими міжнародними організаціями адвокатів є: Загальний кодекс правил для адвокатів країн Європейського Співтовариства [1]; Хартія основоположних принципів діяльності європейських адвокатів [2]; Основні положення про роль адвокатів [3]; Стандарти незалежності юридичної професії Міжнародної Асоціації юристів [4].

Перш за все слід звернути увагу на три міжнародних документа, у яких закріплені стандарти професійної етики адвокатів.

Одним із перших міжнародних нормативно-правових актів, який закріпив правила професійної поведінки адвоката, що здійснює міжнародну юридичну практику є Загальний кодекс правил для адвокатів країн Європейського Співтовариства, прийнятий делегацією дванадцяти країн-учасниць на пленарному засіданні в Страсбурзі в жовтні 1988 року [1]. Кодекс став зразковим документом, який закріпив етичні норми поведінки адвокатів для всіх країн-членів ЄС.

Документ прийнятий з метою подолання труднощів, які виникають у адвокатів при здійсненні міжнародної практики у просторі ЄС, а також з метою запобігання «подвійної деонтології» у країнах-членах ЄС. У Кодексі висловлено прохання, щоб тлумачення і застосування національних деонтологічних правил і правил професійної практики втілювалось відповідно до положень цього документу. Дотримання адвокатом правил